

புறநானூற்றில் பழந்தமிழரின் விண்ணியல் அறிவு

முனைவர் ம. காயத்ரி

உதவிப்பேராசிரியர்

தமிழ்இலக்கியத்துறை

நல்லமுத்துக்கவுண்டர் மகாலிங்கம் கல்லூரி

பொள்ளாச்சி.

வானத்தில் நாள்தோறும் தோன்றும் வானியல் நிகழ்வுகளையும், மாற்றங்களையும் கூர்ந்து கவனித்து வானியல் தொடர்பான செய்திகளை இவ்வுலகுக்கு எடுத்தியம்பியவர்கள் நம் தமிழர்கள். சங்க காலத்திற்கு முன்பே வானியல் கல்வி குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சியைப் பெற்றிருந்தது. தொல்காப்பியத்தில் அறிவின் மேம்பாடு பற்றிக் கூறும்போது,

"மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும்

நெறியின் ஆற்றிய அறிவன் தேயமும்" (தொல். பொருள்.74)

என்று வானியல் அறிவனின் மேம்பாடு பேசப்படுகிறது. அந்த அறிவனைக் கணியனென்று காட்டும் உரையாசிரியர் இளம்பூரணர், குற்றமற்ற இயற்கையோடு மழையும் பனியும் வெயிலுமாகிய மூவகைக் காலத்திலும் பகலும் இரவும் இடைவிடாமல் ஆகாயத்தைப் பார்த்து அங்கு நிகழும் இந்திரவில், மின்னல், ஊர்கோளாகிய மண்டிலம், வால்மீன், மீன் வீழ்ச்சி, கோள்நிலை, மழைநிலை போன்ற பிறவற்றையும் பார்த்துப் பயன்கூறுவது அறிவனின் மேம்பாடாம் என்றும் விளக்குவதன் வழியே அக்காலத்து அறிவனின் வானியல் வன்மை விளங்கும். அதற்கேற்ப நம்முடைய சங்ககாலப் புலவர்கள் வானியல் நிகழ்வு குறித்து பாடியுள்ளனர்.

ஐம்பூதங்களின் தோற்றம்

இயற்கையின் அடிப்படையாக இருப்பவை எவை என்பதை வேறு நாடுகள் அறிவதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே ஐம்பூதங்கள் பற்றிய அறிவியல் அறிவும் தமிழருக்கு இருந்தது. வடமொழி வாணர்களான ஆரியர் கூட 'சதுர்பூதம்' என்னும் நான்கு கூறுகளை மட்டுமே அறிந்திருந்தனர். காற்று வேறு, அது இயங்கும் வெளி வேறு என்றும் அந்த வெளியின் பெயர் விசும்பு என்ற தெளிவும் தமிழரிடம் இருந்தது.

"மண் திணிந்த நிலனும்

நிலனேந்திய விசும்பும்

விசும்பு தை வருவளியும்

தீமுரணிய நீரும் என்றாங்கு

ஐம்பெரும் பூதத்து இயற்கை போல" (புறம்.2:1-5)

என்ற புறநானூற்று பாடலடியில் அறிவியல் வெளிப்படுகிறது.

மழை வராமைக்குரிய காரணங்கள்

மழை என்பது முக்கியமான வளம் என்பதால் இதன் தேவையை உணர்ந்த சங்கப் புலவர்கள் இலக்கியங்களில் மழை பற்றிய குறிப்புக்களை அளித்துள்ளனர். வானத்தில் உள்ள வெள்ளி என்ற கோள் வடக்கு திசை நோக்கிச் சென்றால் மழைவளம் அதிகமாகும் என்றும் தென்திசை நோக்கிச் சென்றால் மழைவளம் குறையும் என்றும் புலவர்கள் உரைத்துள்ளனர்.

கதிரவன் திசை நான்கினும் தோன்றுதல், வெள்ளியாகிய கோள் தென்திசையில் இயங்குதல் ஆகியன மழை பொழியாது வறண்டு போகச் செய்வன எனப் பழந்தமிழர் நம்பியுள்ளனர். இதனை,

"அலங்குகதிர்க் கனலி நால்வயின் தோன்றினும்

இலங்குகதிர் வெள்ளி தென்புலம் படரினும்"(புறம்: 35:6,7)

என்ற பாடலடிகள் எடுத்துக்கூறுகின்றன. மேலும், சனி என்ற விண்மீன் புகைகளோடு கூடிப் புகையினும் எல்லாத் திசையினும் புகை தோன்றினும் தென் திசைக் கண்ணே வெள்ளிமீன் செல்லினும் மழை பொழியாது என்ற செய்தியை,

"கைமீன் புகையினுந் தூமந் தோன்றினும்

தென்திசை மருங்கின் வெள்ளி யோடினும்

பெயல் பிழைப்பு அறியாப் புன்புலத் ததுவே"(புறம்.117:1-7)

என்ற பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. மேலும் வெள்ளிக்கோள் தென்திசையில் எழுதல் தீய நிமித்தம். இந்நிகழ்ச்சியால் மழை பெய்யாது வறட்சியை உண்டாக்குவதற்கான அறிகுறியாக அமையும் என்பதனை.

"வெள்ளி தென்புலத் துறைய விளைவயற்

பள்ளம் வாடிய பயனில் காலை"(புறம். 388:1,2)

என்ற பாடலடிகளில் மள்ளனார் என்னும் புலவர் கூறுகிறார். மேலும் இதுமட்டுமின்றி இவற்றிற்கு அணிசேப்பார் போல,

"வயங்கு கதிர் விரிந்து வாகனம் சுடர்வர

வறிது வடக்கிறைஞ்சிய சீர்சால் வெள்ளி

பயங்கொழு பொழுதோ டநியம் நிற்ப (பதிற்.24:23-25)

என்ற பாடலடிகளும் மழை வராமைக்கான காரணம் குறித்துக் கூறுகின்றன. எரிசுளமீன், தாள்மீன் போன்றன தோன்றலும் புகைதலும் உலக வறுமைக்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்ளப்பட்டன என்பதை,

"மிக வானு ளெரி தோன்றினும்

குளமீனொருந்தாட் புகையினும்"(புறம்.395:34,35)

என்ற பாடலடிகள் சான்று பகர்கின்றன. விண்ணிலிருந்து விரிநீர்ப் பெருமழையை இம்மண்ணிற்குக் கொண்டுவர உதவுவது வெள்ளிக்கோள், அதாவது, வெண்பொன் என்றும் இது

தென்திசை சென்றால் தீய நிமித்தம், மழை பெய்யாது, வற்கடம் உண்டாகும் என்று அக்கால வானியற் கணிப்புக் கூறுகின்றது.

நிறைமதி

பெளர்ணமி நாளில் சூரியனும் சந்திரனும் எதிர் எதிரே நிற்கும். ஆனால். நிலவு தோன்றும் கணத்திலேயே சூரியன் மறைந்து விடும் என்ற உண்மையையும் அவர்கள் பாடியிருக்கிறார்கள்.

"உவவுத்தலை வந்த பெருநாள் அமையத்து

இருசுடர் தம்முள் நோக்கி ஒரு சுடர்

புன்கண் மாலை மலைமறைந்து ஆங்கு"(புறம்.65:6-8)

நிலவு தோன்றும் போது சூரியன் மறையும் என்பதை மேற்கண்ட பாடலடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. சூரியனும், சந்திரனும் ஒன்றுக்கு ஒன்று எதிராக நிற்கும் என்ற உண்மையை பண்டைய மக்கள் அறிந்துள்ளனர்.

வானியல் அறிஞர்கள்

பண்டைத் தமிழகத்தில் வானியல் அறிஞர்கள் சிறந்து விளங்கினர் என்பதனை,

"செஞ்ஞா யிற்றுச் செலவும்

அஞ்ஞாயி ற்றுப் பரிப்புச் சூழ்ந்த மண் டிலமும்

வளிதிரிதரு திசையும்

வறிது நிலைஇய காயமும் என்றிவை

சென்றளந்து அறிந்தோர் போல என்றும்

இனைத்து என்போரு முளரே"(புறம். 30:1.6)

என உறையூர் முதுக்கண்ணன் சாத்தனார் என்ற புலவர் குறிப்பிடுகிறார்.

ஞாயிறு செல்லும் வான வழியையும் அதன் இயக்கத்தையும் காற்று இயங்கும் திசையையும் ஓர் ஆதாரமின்றி நிலைபெற்றிருக்கும் வானத்தையும் அதன் எல்லை அளவையும் நேரில் சென்று அளந்து அறிந்தவரைப் போல ஒவ்வொரு நாளும் இத்துணை அளவுடையது என்று ஆராய்ந்து நுட்பமாகச் சொல்லும் ஆழ்ந்து அகன்ற அறிவுபெற்ற வானியல் திறம் சார்ந்த அறிஞர்கள் இருந்தனர் என்பதை மேற்கண்ட பாடலால் அறியமுடிகிறது.

விமானங்கள்

விமானிகள் இருந்து செலுத்தாமல் தாமே கட்டளைகளை ஏற்று இயங்கும் தானியங்கி விமானங்கள் இருந்தமையை,

"புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசும்பில்

வலவன் ஏவா வான் ஊர்தி எய்துப "(மேலது.27:7,8)

என்ற இப்பாடலடிகள் எடுத்துக்கூறுகின்றன. விமானி இல்லாத விமானங்கள் என்று பிரித்துக் காட்டியதால் அதற்கு முதலே விமானிகள் செலுத்தும் விமானங்கள் இருந்திருக்க வேண்டும். விமானங்கள் சார்ந்த செய்திகளைப் பிற இலக்கியங்களிலும் காணலாம். எதிரிகளால் நாடு சூழப்பட்ட போது மயிற்பொறி போன்ற விமானத்தில் ஏற்றி முற்றத்தில் இருந்து தப்ப

வைக்கப்பட்ட கர்ப்பிணியான அரசி விமானம் விபத்துக்கு உள்ளாகிக் காட்டிலே விழுந்தபோது தான் சீவகளை பெற்றெடுத்தாள் என்று திருத்தக்க தேவரின் சீவக சிந்தாமணி சொல்கிறது.

கம்பராமாயணத்தில் இராவணன் விமானத்திலே சீதையைக் கவர்ந்து போய்விட்டான். இராமரும் தம்பியும் தேடிப் போகிறார்கள். இராவணனின் விமானச் சக்கரங்கள் மண்ணிலே உருண்டு சென்ற அடையாளம் தெளிவாகத் தெரிகிறது. அதைப் பின்பற்றிச் செல்கிறார்கள். ஆனால், போகப் போக தெளிவாகத் தெரிந்த சக்கரம் சுவடுகள் தெளிவில்லாமல் ஆகி விடுகின்றன. மண்ணிலே படும் படமாலும் தெரிகின்றன. ஒரு கட்டத்துக்கு மேல் விமானத்தின் சுவடுகள் இல்லை. விமானம் ஓடுபாதையில் ஓடி வானத்தில் எழுந்து போய்விட்டது என்பதை,

**"மண்ணின் மேல் அவன் தேர்சென்ற சுவடு எல்லாம் ஆய்ந்து
விண்ணில் ஓங்கிய ஒருநிலை மெய்யுற வெந்த
புண்ணில் ஊடுஒரு வெல்லன மனம்மிகப் புழுங்கி
எண்ணிநாம் இனிச் செய்வது என்ன இளவலே என்றான்"**

(கம்பராமாயணம், சடாயு உயிர்நீத்த படலம், 78)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. விமானங்கள் ஓடுபாதையில் ஓடி வேகம் எடுத்து புவியீர்ப்பை முறித்த பின்தான் மேலே எழமுடியும் என்ற விஞ்ஞான விளக்கம் சோழர் காலத்துக் கவிஞரான கம்பனுக்கு தெரிந்துள்ளது. விமானப் பறப்பை நேரில் பார்த்திருக்க வேண்டும் அல்லது அது தொடர்பான ஏடுகள் அந்த அறிவை வழங்கியிருக்க வேண்டும். இவ்வாறு பழந்தமிழர் கூட்டத்தில் விமானங்களை வடிவமைக்கும் திறன் தெரிந்த பொறியியலாளரும் இருந்துள்ளார்கள் என்பது புலனாகிறது.

வானியல் சார்ந்த நம்பிக்கைகள்

இலக்கியங்கள் வழியாக மேலுலகம் எனப்படுகின்ற தேவர் உலகம் இருந்தது என்ற குறிப்புகள் காணக்கிடக்கின்றன. தேவர்கள் உலகத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் குறித்துத் தமிழ் இணையமான விக்கிப்பீடியாவில் கீழ்க்காணும் செய்திகள் காணக்கிடைக்கின்றன.

தொன்மவியலின் அடிப்படையில் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் உள்ளனர். தேவலோகம் என்ற தனி உலகத்தில் வாழும் அவர்களை முதன்மைக் கடவுள்கள் காக்கின்றனர். தேவர்களின் பட்டியல் கீழே வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

"குரு பிரகஸ்பதி - தேவர்களின் குரு

தேவேந்திரன் - தேவலோக மன்னன்

தேவேந்திராணி - தேவலோக அரசி

விஸ்வகர்மா - தேவலோக சிற்பி

அஸ்வினி குமாரர்கள் - தேவலோக மருத்துவர்

சூரியதேவன்

சந்திரதேவன்

செவ்வாய் தேவன்

புதன் தேவன்

சனிசுவரன்

வாயு தேவன்

வருண தேவன்

அக்னி தேவன்

மன்மதன்

ரதி

தேவலோக நதிகள்

கங்கை

யமுனை

சரஸ்வதி

அரம்பையர்கள்

ரம்பை

ஊர்வசி

மேனகை

திலோத்தமை

கிருகத்தலை

சிகத்தலை

சகசந்திசை

பிரமலோசத்தி

அறுமலோசை

கிருதாசி

விசுவாசி

உருப்பசி

பூர்வசித்தி" (www.ta.wikipedia.org)

என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதன் வாயிலாக மேல் உலகம் இருந்தது என்பதை அறிவதற்கு இலக்கியச் சான்றுகளும் அறிவியல் ஆராய்ச்சிகளும் துணை நிற்கின்றன.

வடதுருவப் பகுதியை ஒட்டியுள்ள வட சைபீரியப் பகுதி தேவலோகம் என்று கருதப்பட்டுள்ளது என்பதை மஹாபாரத வர்ணனைகளைக் கொண்டு அறியலாம் என 'தமிழன் திராவிடனா' என்ற இணையதளப் பக்கத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

"ஐராவத வர்ஷத்தின் தென்பகுதி - அதாவது இமயமலையின் வடபகுதி உத்தர - குரு என்றழைக்கப்பட்டது. தெற்கில் குரு வம்சத்தினர் வாழ்ந்தார்கள். பாண்டவர்கள் குரு வம்சத்தைச்

சேர்ந்தவர்கள், அவர்களது மூதாதையர் உத்தரகுருவில் வாழ்ந்தனர் என்றே கூறப்படுகிறது. உத்தரகுருவுக்கு பாரத மக்கள் குடிபெயர்ந்துள்ளனர்" (www.Thamizhan Thiravidanablogspot.in) என்ற குறிப்புக் காணப்படுகிறது.

இது போன்றே வால்மீகியும் குறிப்பிட்டுள்ளார் என்பதை, "சீதையைத் தேட வானர்கள் நான்கு திசைகளிலும் சென்றனர். அவர்களுக்கு வானர அரசனான சுக்ரீவன் கட்டளைகள் பிறப்பிக்கிறான். ஒவ்வொரு திசையைப் பற்றியும் அவன் சொல்லும் போது வடக்கு நோக்கிப் போகும் திசைபற்றி தெரிவிக்கும் விவரங்களின் மூலமாக அவன் சைபீரியப் பகுதிகளை விவரித்துள்ளான் என்று புலனாகிறது" (கிஷ்கிந்தா காண்டம், ப.43) என ஜெயஸ்ரீசாரநாதன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"இமயமலைப் பகுதியில் கைசால மலையைத் தாண்டி பிறகு மானசரோவரைத் தாண்டிச் செல்ல வேண்டும். இமயமலைப் பகுதிகளைக் கடந்து வடக்கில் சென்றால் வைகானஸ ஏரி வரும். அதன் கரையில் ரிஷிகள் தவத்தில் இருப்பார்கள். அவர்களைத் தொந்தரவு செய்யாதீர்கள் என்று சுக்ரீவன் கூறுகிறான். இந்தப் பகுதியில் இன்றும் இருப்பது பைகால் ஏரி என்னும் ஏரியாகும்"(கிஷ்கிந்தா காண்டம்)

மேற்கண்டது போலவே தேவருலகம் இருந்ததற்கான பல சான்றுகளை முன் வைக்கிறார் ஜெயஸ்ரீசாரநாதன். இதனை, "உத்தரகுருவுக்கு அப்பால் இந்திரனுலகம் உள்ளது என்று சுக்ரீவன் கூறுகிறான். உத்திரகுருவைப் போலவே இந்திரலோகத்தில் இருந்த மக்களும் கவலை கஷ்டம் இன்றி சந்தோஷமாக வாழ்ந்தனர். பூமியின் ஒரு பகுதியில் தான் தேவர்கள் வாழ்ந்தார்கள் என்பதை வலியுறுத்தும் வண்ணம் தேவர்களுக்குப் பிறந்த வீரர்கள் நம் நாட்டில் பேசப்பட்டுள்ளனர்"

"ரஷ்யாவில் இதுவரை கிடைத்துள்ள தகவல்கள்படி உத்தரகுரு என்பது உண்மையில் இருந்தது என்பதற்கு முதல்நிலை ஆதாரம் கிடைத்துள்ளது. அதன்மூலம் அதற்கப்பால் இருந்த தேவலோகம் பற்றிய வர்ணனைகள் உண்மையே என்றும் தெரிகிறது. சைபீரியப் பகுதிகளில் பல தடயங்கள் மறைந்துள்ளன. இதுவரை அர்க்கைம் போன்ற இடங்களில் கிடைத்துள்ள தடயங்கள், அந்தப் பகுதிகளில் மனித வர்க்கத்தின் பழைய சரித்திரம் இருப்பதைப் பறைசாற்றுகின்றன. இன்னும் பைகால் ஏரிப்பகுதி அதன் வடக்குப் பகுதிகளை ஆராயவில்லை, அந்தப் பகுதியை ஆராய்ந்தால் உத்தரகுருவின் உண்மை தெரியவரும்.

உத்தரகுருவும், அதற்கப்பால் தேவர்கள் எனப்படும் மக்கள் வாழ்ந்தனர் என்பதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் மரபணு ஆராய்ச்சியில் தெரிகிறது. ரஷ்யாவில் தற்சமயம் நடந்துவரும் ஆராய்ச்சிகளிலேயே அந்தப் பகுதிகளில் தேர் போன்ற வசதிகளைக் கொண்ட மக்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்று தெரியவந்துள்ளது.

உத்தரகுரு பகுதிகளைச் சார்ந்த மரபணு ஆராய்ச்சிகள் படி அங்கு குடியிருப்புகள் 40,000 வருடங்கள் முன் தோன்றின என்று தெரியவந்துள்ளது. இது இந்தியா வழியாகத் தான்

சென்றிருக்கிறது" என்பதை அறியமுடிகின்றது. இவரது கருத்தினைக் கொண்டு தேவருலகம் என்பது வடபகுதியில் இருந்த சைபீரியாவில் இருந்தது என்பதை அறியமுடிகின்றது. இதற்கு இலக்கியச் சான்றுகளும் துணைபுரிகின்றன.

குறளில் நான், எனது என்ற செருக்கை விட்டவர்கள் வானுக்கும் உயர்ந்த உலகம் போவார்கள் என்கிறார் வள்ளுவர். அது மேல் உலகமாக இருக்க வாய்ப்புள்ளது.

**"யான் எனது என்னும் செருக்கு அறுப்பான் வானோர்க்கும்
உயர்ந்த உலகம் புகும்" (குறள். 346)**

வான் உலகத்துக்கும் உயர்ந்த உலகம் என்றால் பூமியில் இருந்து அடுத்த கிரகம் தொலைவானது. அதிலிருந்தும் தொலைவான உலகம் என்று பொருள்படுகிறது. வள்ளுவருக்கும் வானியல் அறிவு இருந்திருக்கிறது. அதற்கான தூர வேறுபாடும் தெரிந்திருக்கிறது. இதையே இராமாயணம் பாடிய கம்பர் வாலியின் இறப்புப் பற்றிப் பேசும் போது வாலி இறந்து வானுக்கு அப்புறத்து உலகன் ஆனான் என்று குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

**"தன்னடி ஆழ்த லோடும் தாமரைத் தடங் கணாலும்
பொன்னுடை வாளை நீட்டி நீயிது பொறுத்தி என்றான்
என்னலும் உலகம் ஏழும் ஏத்தின இறந்து வாலி
அந்நிலை துறந்து வானுக்கு அப்புறத்து உலகன் ஆனான்"**

(கம்ப. வாலிவதைப்படலம், 159)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. மேலும் கொடையாளிகள், வீரர்கள் முதலானோர் இறந்தபின் தேவர் உலகம் சென்று வாழ்வார்கள் என்பதை.

**"கொடிநூடங்கு யானை நெடுமா வளவன்
நெடுமா வளவன் தேவர் உலகம் எய்தினன் ஆதலின்" (புறம். 228. 10-11)**
எனப் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது.

தேவலோகம் செல்லும் வழி பற்றி புறநானூறு 175 ஆம் பாடலில் வேங்கடமலையின் தலைவனான ஆதனுங்கள் என்பவனைக் கள்ளில் ஆத்திரையனார் என்னும் புலவர் வாழ்த்துகிறார். இரவு. பகல் என்ற வேறுபாடு இல்லாமல், எந்நேரமும் அந்த அரசன் மக்களைக் காக்கிறான் என்கிறார். இந்த இயல்பை தேவருலக இயல்புடன் ஒப்பிடுகிறார். தேவருலகில் சூரியன் அஸ்தமிக்காமல் ஆறுமாதம் வானத்தில் நிலைபெற்றிருக்கும். அப்பொழுது இரவு. பகல் என்ற வேறுபாடே அங்கு இருக்காது. அதுபோல ஆதனுங்கள் என்னும் இந்த அரசன் இரவு, பகல் என்ற வேறுபாடு இல்லாமல் எல்லா நேரத்திலும் மக்களைக் காக்கிறான் என்கிறார்.

இதில் புலவர் தன் கற்பனையில் தேவருலகத்துடன் ஒப்பீடு செய்துள்ளார் என்று நினைக்கலாம். இங்கு ஒரு அதிசய விவரம் தருகிறார் புலவர். இந்த தேவருலகம் செல்லும் வழியையும் கூறுகிறார். வானத்தைத் தொடுவது போலத் தெரியும் நீண்ட கொடியை உடைய தேரினைக் கொண்ட 'மோரியர்' என்னும் அரசர், தங்கள் தேர்ச்சக்கரம் செல்வதற்கு வசதியாக, வெள்ளி மலையைக்

குறுக்கே உடைத்துச் சென்றனர். அந்த இடத்துக்கு அப்பால் இருக்கும் உலகத்தின் பகுதி உலகின் இடைகழி ஆகும். இடைகழி என்பது வாயில் அல்லது இரண்டு பகுதிகளுக்கு இடையே உள்ள பகுதி ஆகும். அந்த இடைகழியில் சூரியன் தேவர்களால் நிறுத்தப்பட்டு இரவு, பகல் என்ற வேறுபாடு இல்லாமல், வானில் தெரிவான் என்கிறார். இதனை

"வென்வேல்

விண்பொரு நெடுங்குடைக் கொடித்தேர் மோரியர்

திண்கதிர்த் திகிரி திரிதரக் குறைந்த

உலக இடைகழி மறைவாய் நிலையிய

மலர்வாய் மண்டிலத் தன்ன நாளும்

பலர்புரவு எதிர்ந்த அறத்துறை நின்னே" (புறம்.175:7-10)

என்ற பாடல்கள் எடுத்துக்காட்டிகின்றன.

இவ்வாறு இலக்கியங்கள் வழியும் அறிவியல் ஆராய்ச்சிகளின் வழியும் தேவலோகம் இருந்ததைக் காணமுடிகிறது. பழந்தமிழர்கள் குறிப்பிட்ட வானியல் சார்ந்த குறிப்புகள் ஒவ்வொன்றாக அறிவியல் ஆராய்ச்சிகளின் வழி உண்மையென நிறுவப்பட்டுள்ளது. இது பழந்தமிழரின் வானியல் அறிவுசார் மெய்மையைப் புலப்படுத்துகிறது.

முடிவுரை

வானத்தில் நாள்தோறும் தோன்றும் வானியல் நிகழ்வுகளையும், மாற்றங்களையும் கூர்ந்து கவனித்து வானியல் தொடர்பான செய்திகளைப் பாடல்கள் வழி உலகத்திற்கு எடுத்து இயம்பியுள்ளதைக் காணமுடிகிறது. மழை பொழிவதற்கும், பொய்த்துப் போவதற்கும் வானத்துக் கோள்களின் அசைவே காரணம் என்று சங்கப் புலவர்கள் கருதியுள்ளமையையும், இலக்கியங்கள் வழியும் அறிவியல் ஆராய்ச்சிகள் வழியும் தேவர் உலகம் இருந்தது என்ற குறிப்புகளும் காணப்படுகின்றன.

துணைநூற்பட்டியல்

1. புறநானூறு
2. தொல்காப்பியம்
3. பதிற்றுப்பத்து
4. சீவக சிந்தாமணி
5. கம்பராமாயணம்
6. திருக்குறள்
7. www.ta.wikipedia.org
8. www.Thamizhan Thiravidanablogspot.in